

Pia Elers
På rejse med Amdi
324 sider
Gyldendal

Allerede på bogens første side afsløres det, at vi har at gøre med en verdensmand, der fortsat kan manipulere, definere og sætte grænser.

Nemlig i prologen eller forordet, om man vil, hvor forfatteren beskriver sin samtale med Amdi om bogen, som hun til det sidste håbede, at han ville medvirke i.

Han ringede til hende med ordene:

Jamen det er da Amdi.

Så er scenen sat. Hvem andre skulle det da være, der ringer lidt over midnat....

Pia Elers havde skrevet et brev til ham, hvilket skulle vise sig at være meget snirklet at få frem gennem organisationen.

Men det lykkedes altså, og nu er verdensmanden i telefonen.

Fordi Pia Elers mener, som hun i brevet skriver til Amdi, at hun *synes det er på høje tid, der bliver skrevet en ordentlig bog om Tvind-skolernes og Lærergruppens historie.....Der er allerede skrevet flere bøger om dig og om Lærergruppen....Jeg vil skrive en bog med dig og med Lærergruppen. ....*

Hvilket så i telefonen bliver afvist af Amdi sådan her:

*Når du skriver sådan en bog, så det bliver det jo **din** bog og ikke **min** eller **vores** bog. Og han henviser til en anden forespørgsel, som han også afviste med den begrundelse, at alle har deres subjektive opfattelse af ting.*

Her protesterer Pia Elers naturligtvis, og Amdi bruger så åbenbart den med, at det er et fint brev, hun har skrevet til ham, og han sagtens kan se behovet for at fortælle en anden historie end den, der normalt fortælles i danske medier. To positive statements, og så kommer Amdis afvisning igen med, at han har hørt sig i Lærergruppen, og ingen ønsker at medvirke i bogen, ej heller ham selv, og han mener iøvrigt ikke, at en ny bog vil have nogen positiv betydning for Lærergruppen.

Herefter beslutter Pia Elers sig for, at nu skal samtalen køre så længe som muligt i hendes håb om at få bid, og den sekvens er egentlig spændende som en lille passage i en krimi, og man ser næsten for sig, at der i Pia Elers' lejlighed sidder kriminalbetjente med sporingsudstyr, som kan finde ud af, hvor samtalen kommer fra.

Jamen hvordan skal jeg kunne skrive en bog om Lærergruppens historie, hvis I ikke vil medvirke, forsøger hun sig. *Hvordan skal jeg så kunne skrive den bog?*

Så begynder Amdi at forklare, hvordan man griber det an, når man skal skrive en bog. At det er vigtigt med en kapiteloversigt, og at man sådan set sagtens kan begynde med kapitel syv, og at kapitlerne ikke behøver blive skrevet i kronologisk rækkefølge.

Igen en ægte manipulators venlighed, således at modtageren får anerkendelse og forståelse. For blot at blive skudt ned sekunder senere.

Og sådan bliver det ved et par minutter, ser det ud til, og det er ganske underholdende for læseren. Spændende beskrevet.

Amdis ord har jo været ganske, ganske få til danske medier siden 1978, hvor han gik under jorden første gang, afbrudt af en kort retssag for år tilbage i Danmark. Derfor bliver ordene temmelig vigtige for at få billedet af en mand, der i mange år har været i offentlighedens søgelys uden sådan rigtigt at være det.

Pia Elers beslutter sig for at skrive bogen alligevel, og det er hun lykkedes godt med.

Pia Elers tog med Den Rejsende Højskole i 1971 og blev så siden og frem til 1978 medlem af Lærergruppen. Hun er idag journalist, og den del er blevet brugt flittigt i bogen her, der har stor værdi som dokumentarskildring, og som fortæller rigtigt mange, spændende insider-ting, som kan have nytteværdi både for folk, der har en fortid i Tvind, men egentlig også for de læsere, der i halvfjerdserne og firserne var vidne til de store omtaler, den mediedækning og den helt særlige Tvind-lov, som blev vedtaget i 1996.

Naturligvis får vi en del at vide om Danmarksgruppen, Møllegruppen, Lærergruppen, fælleskøkkener, plenum og studier af pædagogen A.S. Neill og Anton Makarenko.

Men vi får også kendskab til, hvor dygtig eller heldig, alt efter temperament, Amdi har været i forskellige sammenhænge som f.eks., da han i Tyrkiet med sit hold fra Tvind slap for retssager og sikkert fængsel, eftersom retsvæsenet ikke kunne skaffe en tolk. Langt senere er der jo også mange, der mener, at Amdi var heldig at slippe for fængselsophold i Danmark.

Vi får et meget fint indblik i, hvad der drev unge til at ville ind på efterskolen, hvordan de levede, og hvilke muligheder der var for at leve eget liv og bryde med normer og autoriteter.

Vi får iøvrigt også gang på gang kendskab til, hvordan superarkitekten Jan Utzon har været med på sidelinjen et gevaldigt stykke af vejen i kraft af status som husarkitekt for Tvind, som forfatteren idag selv kalder for en *verdensomspændende humanitær organisation*. Med til historien hører da også, får vi at vide andre steder i bogen, at Amdi ikke var bleg for at købe Rolex-ur til kæresten Kirsten, at der er råd til Rolex-ure til privilegerede medarbejderes tro tjeneste hos Tvind, og at Amdi kan afslutte en reprimande overfor en person i overværelse af 50 andre med ordene

Tag ham væk, jeg gider ikke se på ham.

At Amdi og hans folk skal køre i velholdte Citroëner bliver forklaret med, at Amdi skal have plads til sine lange ben. Og at enhver da må kunne forstå, at det nytter jo ikke, at bilerne bryder sammen med ledelsen, hvis man skal til et vigtigt møde i København. . . .

Med tiden, fortæller Pia Elers, bliver hierarkiet mere udbredt, så der opstår forskellige lag i Lærergruppen med tilsvarende privilegier. Hvor det fortsat ser ud til altid at have været Amdi, der sad på pengekassen, hvilket faldt Arne Herløv Petersen voldsomt for brystet. Han mente ikke, det var smart, at bankbogen konstant stod i Amdis navn, når han ofte var bortrejst, mens Arne selv oftest var hjemme.

Det måtte Arne skam gerne mene. Der skete bare ikke noget videre i den henseende.

Vi må sige, at forfatteren er kommet godt og langt omkring, og bogen er både yderst informativ, spændende som en krimi og giver et fint indblik i, hvad der har drevet Tvind frem til at blive en så væsentlig faktor, at man lovmæssigt måtte gribe ind i halvfemserne og så til de muligheder, der gør, at Amdi med sin kæreste kan leve i sus og dus sandsynligvis i sit store kompleks ved Mexicos stillehavskyst.

